

AMBTELIJKE BESCHEIDEN

MINISTERIE VAN ARBEID EN SOCIALE VOORZORG.

Wet van 15 Juni 1896 op werkplaatsverordeningen.

20 Juni 1936. — Koninklijk besluit. — Verplichting betreffende het opstellen van een werkplaatsreglement toepasselijk gemaakt op de handels- en nijverheidsondernemingen waarin gewoonlijk minstens één werkmans voor den arbeid wordt gebruikt.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstigen, Heil.

Gelet op de wet van 15 Juni 1896 op de werkplaatsverordeningen en inzonderheid op artikel 1, alinea's 1 en 2 daarvan, luidend als volgt :

» In de nijverheids- en handelsondernemingen, alsook in de diensten van provinciën en gemeenten, die ten minste tien werklieden bezigen moet een geschreven werkplaatsverordening vastgesteld worden in der voege door de tegenwoordige wet voorzien.

» Deze verplichting kan bij koninklijk besluit uitgebreid worden tot de ondernemingen die minder dan tien werklieden bezigen. Zij zal vóór 't jaar 1900 toepasselijk gemaakt worden op de ondernemingen, die ten minste vijf werklieden bezigen »;

Herzien het koninklijk besluit van 31 Mei 1899, waarbij de verplichting een werkplaatsreglement op te stellen werd toepasselijk gemaakt op de handels- en nijverheidsondernemingen waarin minstens 5 werklieden voor den arbeid worden gebruikt;

Op de voordracht van Onzen Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,

Wij hebben besloten et Wijn besluiten :

Artikel 1. — De verplichting een geschreven werkplaatsreglement op te stellen bij de wet dd. 15 Juni 1896 bepaalde wijze op te stellen wordt toepasselijk gemaakt op de handels- en nij-

verheidsondernemingen, waarin gewoonlijk minstens één werkmán voor den arbeid wordt gebruikt, uitgenomen deze opgesomd onder artikel 1, alinea 3, van bedoelde wet.

Art. 2. — Een termijn van drie maanden, loopend van den datum af der bekendmaking van dit besluit in den *Moniteur*, wordt aan de daarbij bedoelde bedrijfshoofden verleend om de werkplaatsreglementen op te stellen of te wijzigen overeenkomstig de bepalingen van voormelde wet dd. 15 Juni 1896.

Art. 3. — Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 20^e Juni 1936.

LEOPOLD.

Van Koningswege :
De Minister van Arbeid
en Sociale Voorzorg,
A. DELATTRE.

Wet van 16 Augustus 1887 tot regeling van de loonen.

7 Juli 1936. — Wet tot wijziging van artikel 7 der wet van 16 Augustus 1887, tot regeling van de betaling van de loonen der arbeiders.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,
Aan allen, tegenwoordigen en toekomstigen, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Eenig artikela. — Het 2° van artikel 7 der wet van 16 Augustus 1887, tot regeling van de loonen der arbeiders, is opgeheven. Kondigen de tegenwoordige wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel bekleed en door den *Moniteur* bekendgemaakt worde.

Gegeven te Brussel, den 7^e Juli 1936.

LEOPOLD.

Van Koningswege :
De Minister van Arbeid
en Sociale Voorzorg,
A. DELATTRE.

Gezien en met 's Lands zegel gezeld :
De Minister van Justicie,
Fr. BOVESSE.

Wet dd. 8 Juli 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. — Deze wet is van toepassing op de volgende ondernemingen en inrichtingen :

1° De mijnen, graverijen, groeven en uitdelvingsbedrijven van allen aard;

2° De bedrijven die voor doel hebben het vervaardigen van goederen, de verwerking van grondstoffen of producten, hun versiering of afwerking, hun reiniging, hun geschiktmaking voor den verkoop, hun herstelling of vernietiging;

3° De ondernemingen die voor doel hebben de herstelling, reiniging, terug in staat stelling van materieel, goederen of andere gebruikte voorwerpen, alsmede de ondernemingen die voor doel hebben het sloopen van materieel;

4° De bouwbedrijven en bijkomstige bedrijven met inbegrip van de werken van onderhoud, herstelling, afbraak;

5° De ondernemingen van openbare werken;

6° De ondernemingen die voor doel hebben private werken van de burgerlijke genie, andere dan deze die tot de bouwnijverheid behooren;

7° De gasfabrieken en watervoorzieningsbedrijven, en diensten;

8° De ondernemingen en diensten die electriciteit en drijfkracht voortbrengen, transformeeren of overbrengen;

9° De ondernemingen die voor doel hebben het bouwen, veranderen, onderhouden, herstellen of sloopen van schepen en booten;

10° De ondernemingen van vervoer te land langs de binnenwateren of door de lucht;

11° De ondernemingen die in havens, aan steigers, aan opslagplaatsen, in stations of luchtavens goederen lossen, laden of behandelen;

12° De inrichtingen en diensten waar de zieken, gebrekkigen, behoeftigen en krankzinnigen worden verzorgd of verpleegd;

13° De hotels, logies- en kosthuizen, restauraties clubs en andere inrichtingen waar dranken worden gesleten of spijzen opgediend;

14° De ondernemingen van vertooningen en openbare vermakeligheden;

15° De handelsondernemingen en inrichtingen met inbegrip van de posterijen en de diensten van telecommunicatie;

16° De inrichtingen en beturen waarvan de werking hoofdzakelijk bestaat uit kantoorwerk;

17° Al de openbare diensten van eenigen aard in concessie gegeven of in eigen bedrijf;

18° De zeevisscherij en alle bijhorige bedrijven.

De bepalingen van de wet zijn zoowel van toepassing op de openbare inrichtingen en diensten en op de inrichtingen van openbaar nut als op de private inrichtingen, zelfs wanneer zij een karakter hebben van beroepsonderwijs of weldadigheid.

Zij zijn mede van toepassing op de bijgebouwen van de aan de wet onderworpen ondernemingen en inrichtingen welke hun aard ook weze.

Zijn uitgezonderd de ondernemingen en inrichtingen waar enkel de leden van het gezin onder het gezag, 'tzij van den vader, 'tzij van de moeder, 'tzij van den voogd arbeiden alsmede de ondernemingen en inrichtingen waar minder dan tien personen zijn tewerk gesteld.

De bepalingen van de wet kunnen evenwel bij koninklijk besluit uitgebreid worden tot de ondernemingen en inrichtingen die minstens vijf personen te werk stellen.

Art. 2. — De leden van het personeel in de bij voorgaand artikel bedoelde ondernemingen en inrichtingen werkzaam, heb-

ben, na één jaar dienst bij denzelfden werkgever, recht op een jaarlijksch betaald verlof van minstens zes dagen.

De toepassingsmodaliteiten betreffende de verlofdagen worden bij koninklijk besluit bepaald.

Art. 3. — Een speciaal regime zal voor de nijverheids- en handelstakken waarin het werk naar gelang van de seizoenen wordt uitgevoerd, bij koninklijk besluit mogen worden voorzien.

Art. 4. — De Koning mag, op de voordracht van de in raad vergaderde ministers, voor de blanghebbenden de beslissingen verplichtend maken door de paritaire commissies aangenomen en waarbij worden voorzien 'tzij verloftermijnen van meer dan zes dagen, 'tzij een andere verdeeling dan deze, die krachtens de artikel 2 en 3 werd vastgesteld of 'zij zelfs het verleenen van verloftermijnen onder andere voorwaarden dan deze bepaald bij artikel 2.

Hij mag eveneens, op de voordracht van de in Raad vergaderde Ministers, de overeenkomsten verplichtend maken, gesloten in de paritaire commissies betreffende de toepassif van de bepalingen dezer wet op productietakken en aan reeksen van ondernemingen wegens artikel 1 aan deze wet niet onderworpen.

Art. 5. — Tijdens den ganschen duur van het verlof zal de belanghebbende zijn gewone bezoldiging ontvangen berekend volgens de regelen bij koninklijk besluit te bepalen.

Art. 6. — Het recht op verlof is aan den arbeider verworven, niettegenstaande elke strijdige overeenkomst. Het is aan den arbeider verboden van het verlof, waarop hij recht heeft, af te zien.

Art. 7. — Alvorens de bij de artikelen 2, 3, 4 en 5 voorziene reglementaire maatregelen te treffen, wint de regeering het advies in :

1° Van de paritaire commissies of van de betrokken vereenigen van bedrijfshoofden en arbeiders;

2° Van den Hoogen Raad van Arbeid en Sociale Voorzorg.

De krachtens dit artikel geraadpleegde colleges en vereenigen, dienen hun advies in, binnen twee maanden na de vraag hun daartoe gedaan.

Art. 8. — Door de regeering aangewezen abtenaren waken over de uitvoering van deze wet en van de krachtens deze wet genomen besluiten onverminderd de plichten, die aan de officieren van gerechtelijke politie zijn opgelegd.

Hun bevoegdheid wordt bij koninklijk besluit bepaald.

Art. 9. — De krachtens voorgaand artikel aangewezen ambtenaren hebben vrijen toegang tot de inrichtingen bedoeld onder artikel 1 en tot deze waarop de ter uitvoering van artikel 4, tweede lid, getroffen besluiten van toepassing zijn.

De bedrijfshoofden, werkgever, directeurs, zaakvoerders, aangestelden en arbeiders zijn gehouden hun de inlichtingen te verstrekken die zij vragen om zich te vergewissen of de wet wordt nageleefd.

In geval van overtreding, maken deze ambtenaren processen-verbaal op welke rechtsgeldig zijn, behoudens tegenbewijs.

Een afschrift van het proces-verbaal dient, op straf van nietigheid, binnen acht en veertig uren, aan den overtreder te worden gezonden.

Art. 10. — De bedrijfshoofden werkgevers, directeurs, zaakvoerders, of aangestelden die aan de arbeiders de verlofdagen, waarop zij krachtens de bepalingen van deze wet en van de ter uitvoering daarvan genomen besluiten recht hebben, niet zullen hebben toegestaan of die zullen verwaarloosd hebben de daaraan verbonden bezoldiging te betalen, worden met een geldboete van 100 tot 300 frank of met een gevangenisstraf van acht dagen tot één maand gestraft.

De boete wordt zoo dikwijls toegepast als er arbeiders zijn, die het verlof, waarop ze recht hebben, niet hebben bekomen of die hun verlof hebben genomen doch de daaraan verbonden bezoldiging niet hebben ontvangen, zonder dat nochtans de geldboeten 2,000 frank mogen overschrijden.

Art. 11. — De bedrijfshoofden, werkevers, directeurs, zaakvoerders of hun aangestelden, die het krachtens deze wet goerorganiseerd toezicht belemmeren, worden met een geldboete van 26 tot 100 frank gestraft, onverminderd de mogelijke toepassing van de straffen vermeld bij de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek.

Art. 12. — Bij herhaling binnen vijf jaar volgend op de krachtens deze wet opgelopen veroordeelingen mogen de bij de tweevoorgaande artikelen voorziene straffen worden verdubbeld.

Art. 13. — De bedrijfshoofden zijn burgerlijk aansprakelijk voor het betalen van de geldboeten, ten laste van hun directeurs, zaakvoerders of met toezicht of bestuur belaste aangeselden uitgesproken.

Art. 14. — Met afwijking van artikel 100 van het Strafwetboek zijn hoofdstuk VII en artikel 85 van het eerste boek van dit Wetboek op de bij deze wet voorziene overtreding van toepassing.

Art. 15. — De strafvordering op grond van een overtreding van de bepalingen dezer wet of van besluiten krachtens deze genomen verjaart na één vol jaar, met ingang van den dag waarop de overtreding werd gepleegd.

Kondingen de tegenwoordige wet af bevelen dat zij met 's Lands zegel bekleed en door den *Moniteur* bekendgemaakt worde.

Gegeven te Brussel, den 8ⁿ Juli 1936.

Van Koningswege :

De Minister van Arbeid
en Sociale Voorzorg,

A. DELATTRE.

Gezien en met 's Lands zegel gezeld :

De Minister van Justicie,

Fr. BOVESSE.

LEOPOLD.

Wet van 8 Juli 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen.

Koninklijk besluit dd. 21 September 1936 tot bepaling, voor het jaar 1936, van de speciale toepasingsmodaliteiten van bedoelde wet in de nijverheid der steenkoolmijnen.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op de wet van 8 Juli 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen en inzonderheid op artikelen 2, 4 en 5, luidend als volgt :

« Artikel 2. De leden van het personeel, in de bij voorgaand artikel bedoelde ondernemingen en inrichtingen werkzaam, hebben, na één jaar dienst bij denzelfden werkgever, recht op een jaarlijksch betaald verlof van minstens zes dagen.

» De toepasingsmodaliteiten betreffende de verlofdagen worden bij koninklijk besluit bepaald. »

« Artikel 4. De Koning, mag, op de voordracht van de in raad vergaderde Ministers, voor de belanghebbenden de beslissingen verplichtend maken door de paritaire commissies aangenomen en waarbij worden voorzien 'tzij verloftermijnen van meer dan zes dagen, 'tzij een andere verdeling dan deze, die krachtens de artikelen 2 en 3 werd vastgesteld of 'zij zelfs het verleen van verloftermijnen onder andere voorwaarden dan deze bepaald bij artikel 2.

» Hij mag eveneens, op de voordracht van de in raad vergaderde Ministers, de overeenkomsten verplichtend maken, gesloten in de paritaire commissies, betreffende de toepassing van bepalingen dezer wet op productietakken en aan reeksen van ondernemingen wegens artikel 1 aan deze wet niet onderworpen. »

« Artikel 5. Tijdens den ganschen duur van het verlof zal de

belanghebbende zijn gewone bezoldiging ontvangen berekend volgens de regelen bij koninklijk besluit te bepalen. »

Gelet op het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936, tot vaststelling van de toepassingsmodaliteiten van bedoelde wet;

Gelet op de beslissingen van de Nationale Gemeente-Mijncommissie dd. 12, 19 en 24 Augustus en inzonderheid op de overeenkomst getroffen wat aangaat de toepassing van de bepalingen van bedoelde wet, dd. 8 Juli 1936;

Gelet op het advies van den Hoogen Raad voor Arbeid en Sociale Voorzorg;

Overwegende dat er een overeenkomst werd getroffen in den schoot van de Nationale gemengde Commissie, overeenkomst, waarvan de bepalingen de gewone regels van de toepassing van de wet dd. 8 Juli 1936, wijzigen alsmede van het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936 betreffende de jaarlijksche betaalde verlofdagen;

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 4 van bedoelde wet, de voor de belanghebbenden, te dien einde, door de paritaire commissies getroffen beslissingen en die op verschillende punten van het voorgeschreven algemeen stelsel afwijken, dienen verplichtend gemaakt;

Op de voordracht van Onze in Raad vergaderde Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. Bij afwijking op de algemeene reglementeering betreffende de jaarlijksche betaalde verlof dagen, worden de beslissingen in zake, door de Nationale gemengde Mijncommissie in haar vergaderingen van 12, 19 en 24 Augustus 1936 getroffen, verplichtend gemaakt, voor al de belanghebbenden, die tot bedoelde nijverheid behooren.

Art 2. Onverminderd de toepassing van de bepalingen der wet van 8 Juli 1936, alsmede van het koninklijk besluit dd. 14 Augustus 1936, zoover zij niet indruischen tegen bovenbedoelde beslissingen, zal het volgend stelsel speciaal van toepassing zijn in de nijverheid der steenkoolmijnen, wat betreft het bestaan van jaarlijksche betaalde verlof dagen in het jaar 1936.

Na één jaar dienst in de Belgische steenkoolmijnen, heeft elke werknemer recht op een verlof.

Dit verlof loopt over zes dagen, zoo de werknemer, gedurende gansch het jaar in dezelfde steenkoolmijn heeft gewerkt; het loopt over vijf dagen zoo hij in twee steenkoolmijnen heeft gewerkt; over vier dagen, zoo hij in drie steenkoolmijnen heeft gewerkt; over drie dagen zoo hij in vier of meer steenkoolmijnen heeft gewerkt.

Het verlof wordt vóór 31 December 1936 toegestaan. De diensttijd welke hier in aanmerking komt, loopt vanaf 1 Juli 1935 tot 30 Juni 1936.

De voor het verlof uit te keeren vergoeding, wordt berekend op het loon, verdiend in den loop van de maand Juli 1936 en het aantal dagen waarop de werknemer gedurende deze maand werkelijk aan den arbeid was.

Art. 3. Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg is belast met de uitvoering van dit besluit, dat zal in werking treden op den dag van de bekendmaking ervan in den *Moviteur*.

Gegeven te Brussel, den 21^e September 1936.

LEOPOLD.

(Volgen de handteekeningen van al de Ministers.)

Wet op den arbeidsduur.

9 Juli 1936. — Wet tot invoering van de veertigurige arbeidsweek in de bedrijven of bedrijfstakken waarin onder ongezonde, gevaarlijke of lastige voorwaarden gearbeid wordt.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstigen, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. — De Koning mag, op de voordracht van de in Raad vergaderde Ministers, den toegelaten duur van den werkelijken arbeid geleidelijk verminderen tot vertig uur per week voor de arbeiders te werk gesteld in bedrijven of bedrijfstakken, waarin onder ongezonde, gevaarlijke of lastige voorwaarden gearbeid wordt.

Bij de uitoefening van deze macht, bepaalt Hij onder dezelfde voorwaarden ;

- a) De termijnen die de geleidelijke verkorting van den toegelaten werkelijken arbeidsduur zal bedragen ;
- b) De klassen van arbeiders, andere dan handarbeiders, die, wat de toepassing van deze wet betreft, met werklieden dienen gelijkgesteld ;
- c) De noodzakelijke afwijkingen en modaliteiten.

Art. 2. — De regeering raadpleegt vooraf :

1° De paritaire commissies of de beroepsverenigingen van werkgevers en van werknemers, die de betrokken belangen het best vertegenwoordigen ;

2° Den hoogen raad van arbeid en van sociale voorzorg en, zoo noodig, den hoogen raad voor de volksgezondheid.

De krachtens dit artikel geraadpleegde colleges en vereeni-

gingen brengen advies uit, binnen twee maanden nadat zij daartoe aangezocht zijn.

Art. 3. — In elken bedrijfstak mag de Koning, op de voorkeven de vermindering van werkelijken arbeidsduur opleggen de verminderingen vant werkelijken arbeidsduur opleggen, die door de paritaire commissies zijn aangenomen.

Art. 4. — Door de regeering aangewezen ambtenaren oefenen toezicht uit over de uitvoering van de besluiten, krachtens de artikelen 1 en 3 van deze wet getroffen, onverminderd de plichten opgelegd aan de ambtenaren der gerechtelijke politie.

Hun bevoegdheid wordt bij koninklijk besluit bepaald.

Art. 5. — De krachtens het vorig artikel aangewezen ambtenaren hebben vrijen toegang tot de inrichtingen, die onder toepassing vallen van deze wet.

De bedrijfshoofden, werkgevers, directeuren, zaakvoerders, aangestelden en arbeiders zijn gehouden hun de inlichtingen te verstrekken, waarom zij verzoeken om zich van de naleving van de krachtens de artikelen 1 en 3 genomen besluiten te vergewissen.

Il geval van overtreding maken die ambtenaren processen-verbaal op, die rechtsgeldig zijn heboudens tegenbewijs.

Van het proces-verbaal dient op straf van nietigheid binnen acht en veertig uren aan den overtreder een afschrift gezonden.

Art. 6. — De bedrijfshoofden, werkgevers, directeuren, zaakvoerders of aangestelden, die doen of laten werken in overtreding van de voorschriften der krachtens de artikelen 1 en 3 dezer wet genomen besluiten, worden gestraft met eer. gelboete van 26 tot 200 frank of met gevangenisstraf van acht dagen tot een maand.

De geldboete wordt zoovele malen opgelegd als er personen werden te werk gesteld in overtreding van deze besluiten, zonder dat het totaal bedrag der geldboeten 2,000 frank mag overschrijden.

Bij herhaling binnen het jaar te rekenen van de vorige veroordeeling, worden de straffen verdubbeld, zonder dat de totale geldboete 4,000 frank mag overschrijden.

Art. 7. — De bedrijfshoofden, werkgevers, eigenaars, directeuren, zaakvoerders, aangestelden of arbeiders, welke het toezicht, ter uitvoering van deze wet ingesteld, belemmeren worden gestraft met een geldboete van 26 tot 200 frank of met gevangenisstraf van acht dagen tot een maand, onverminderd de mogelijke toepassing van de straffen voorzien bij de artikelen 260 tot 274 van het Strafwetboek.

Bij herhaling binnen het jaar, te rekenen van de vorige veroordeeling, wordt de **straf verdubbel**.

Art. 8. — De bedrijfshoofden zijn burgerlijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboeten opgelegd aan hun directeuren, zaakvoerders of met bestuur of toezicht belaste aangestelden.

Art. 9. — Met afwijking van het bepaalde bij artikel 100 van het Strafwetboek zijn hoofdstuk VII en artikel 85 ans het eerste boek van dat Wetboek van toepassing op de overtredingen bij deze wet voorzien.

Evenwel is artikel 85 van bedoeld Wetboek niet van toepassing in geval van herhaling.

Art. 10. — De strafvordering op grond van een overtreding van bepalingen der besluiten getroffen krachtens de artikelen 1 en 3 van deze wet, verjaart na een vol jaar, met ingang van den dag waarop de overtreding werd gepleegd.

Kondingen de tegenwoordige wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel bekleerd en door den *Moniteur* bekendgemaakt worde.

Gegeven te Brussel, den 9ⁿ Juli 1936.

De Minister van Arbeid
en Sociale Voorzorg,
Van Koningswege :
A. DELATTRE.

LEOPOLD.

Gezien en met 's Lands zegel gezeld :
De Minister van Justicie,
Fr. BOVESSE.

Pensioenstelsel der mijnwerkers.

31 Juli 1936. — Koninklijk besluit gegeven in uitvoering van het koninklijk besluit n° 286 van 30 Maart 1936 tot wijziging en aanvulling van sommige bepalingen van de wet dd. 1 Augustus 1930 betreffende het pensioenstelsel der mijnwerkers.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,
Aan allen, tegenwoordigen en toekomenden, Heil.

Gelet op de wet van 1 Augustus 1930 betreffende het pensioenstelsel der mijnwerkers;

Gelet op het koninklijk besluit n° 286 van 30 Maart 1936 tot wijziging en aanvulling van sommige bepalingen van bedoelde wet;

Herzien het koninklijk besluit van 26 December 1930 alsmede de nakomende koninklijke besluiten houdende uitvoering van de wet van 1 Augustus 1930;

Overwegende dat er aanleiding toe bestaat de uitvoering van de bepalingen van het koninklijk besluit n° 286 van 30 Maart 1936 te verzekeren;

Op de voordracht van Onzen Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg.

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. — Benedenopgegeven wijzigingen worden toegebracht aan het koninklijk besluit van 26 December 1930, gegeven in uitvoering van de wet van 1 Augustus 1930 :

Artikel 1 door beneden staande bepaling vervangen :

« Worden met steenkoolmijnwerkers gelijkgesteld de in geconcedeerde metaalmijnen werkzame werklieden. »

In artikel 5, de eindalienea als volgt wijzingen :

« Evenwel kunnen de gelijkgestelde werklieden, die niet tot de categorie behoren van de arbeiders werkzaam in de geconcedeerde metaalmijnen, enkel dan op de bij artikel 34 en 36bis van de wet dd. 1 Augustus 1930 voorziene voordeelen aanspraak maken, wanneer bedoelde wet of de wet van 30 December 1924 op hen toepasselijk is. »

In artikel 6, in de eindalineea, de woorden « en de werknemersvertegenwoordigers bij het mijntoezicht » doorhalen.

Een artikel 25bis luidende als volgt inlasschen :

« Om met het pensioen te worden begunstigd voorzien bij het in de wet van 1 Augustus 1930 ingelascht artikel 36bis, moeten de belanghebbenden, bij het indienen hunner aanvraag, het bij 1°, 2° en 3° van voorgaand artikel 25 vereischt bewijs leveren.

» De belanghebbenden die op 1 Mei 1936, in de Arbeidsbeurs niet waren ingeschreven, zullen worden aangezien alsof ze deze formaliteit op den datum hunner aldanking hadden vervuld indien ze er zich vóór 1 October 1936 laten inschrijven.

» Voor de belanghebbenden, die verwaarloosd hebben zich vóór 1 October 1936 in de Arbeidsbeurs te laten inschrijven en die, op dien datum meer dan 53 jaar oud zijn, indien ze ondergrondse werklieden zijn, of meer dan 58 jaar indien ze bovengrondse werklieden zijn, wordt de in 1° van bovenstaand artikel 25 voorziene termijn van twee jaar, op een termijn gebracht gelijk aan dien begrepen tusschen 1 October 1936 en den datum waarop ze den leeftijd om te worden gepensionneerd bereiken.

Bij afwijking van voorgaande bepalingen, zullen de belanghebbenden, die vóór 1 November 1936 den leeftijd om gepensionneerd te worden zullen bereikt hebben, het pensioen genieten, voorzien bij het in de wet van 1 Augustus 1930 ingelascht artikel 36bis, onder de eenige voorwaarde een getuigenschrit *ad hoc* voor te leggen, waarbij wordt verklaard dat zij wegens de economische crisis of het stilleggen van de exploitatie, waarin ze werkzaam waren, werden afgedankt.

» De bepalingen van dit artikel zijn eveneens toepasselijk op de werklieden bedoeld in de alinea, door het koninklijk besluit

n° 286 van 30 Maart 1936 bij artikel 34 van de wet dd. 1 Augustus 1930 gevoegd, behoudens dat de blanghebbenden van deze laatste categorie het bewijs dienen af te leveren dat ze wegens lichamelijke ontoereikendheid werden afgedankt en dat hun vraag om invaliditeitstoelage niet werd ingewilligd om reden dat ze nog in staat zijn in een onder de wet vallende exploitatie als bovengrondse arbeiders te werken.

» Er wordt daarenboven van de bij artikel 36bis bedoelde belanghebbenden vereischt, opdat ze met het bij dit artikel voorzien pensioen zouden kunnen worden begunstigd, dat zij er van laten blijken in het jaar dat onmiddelijk hun afdanking voorafgaat geregeld en normaal in de mijnen te hebben gewerkt, is te zeggen, dat ze in den loop van dat jaar minstens tweehonderd vier en zestig werkdagen in de onder de wet vallende bedrijven hebben volbarecht.

» In dit getal van tweehonderd vier en zestig dagen worden, eventueel de dagen van werkloosheid wegens ziekte of ongeval begrepen, waarvoor de bij artikel 7 van de wet dd. 1 Augustus 1930 voorziene stortingen werden gedaan.

» Worden eveneens in dit getal van 264 begrepen, de dagen van onvrijwillige werkloosheid aan den werkman opgelegd in de exploitaties, die een rollend stelsel van werkloosheid hebben ingevoerd alsmede de dagen gedurende dewelke de werkman bij overmacht of buiten zijn wil zijn diensten niet heeft kunnen verleenen in de exploitatie, die hem te werk stelde.

» De termijn van een jaar, waarvan boven spake, wordt verlengd met den duur van de afwezigheid van den werkman na het aanvangen van dien termijn, indien het bewezen is dat de werkman, tijdens die afwezigheid, buiten de aan de wet onderworpen bedrijven geen bezigheid heeft verricht. »

Bij artikel 32 de volgende teksten voegen :

« Wanneer de werkman nu eens in belgische mijnen, dan eens in mijnen heeft gewerkt, die in een land gelegen zijn, waarmee inzake mijnwerkerspensioen, een wederzijdsche overeenkomst was getroffen, worden de diensten bewezen in latstvermeld land in aanmerking genomen tot rechtvaardiging van bovenvoorziene minima diensten.

» Nochtans wordt het bedrag van de invaliditeitstoelage slechts bepaald afhankelijk van den duur der Belgische mijndiensten alleen, namelijk : op de basis van 120 frank per dienstjaar; indien de belanghebbende gehuwd is, en van 90 frank per dienstjaar, indien de belanghebbende vrijgezel, weduwnaar of gedivorceerd is.

» De minima bijdragen ten laste van het Nationaal Fonds, voorzien bij alinea 11 van artikel 32 van de wet van 1 Augustus 1930, worden eveneens bepaald in verhouding tot den duur van de Belgische mijndiensten, rekening gehouden met al de diensten in beide landen uitgevoerd.

» De belanghebbende zal, indien er aanleiding toe bestaat, bericht ontvangen dat hij in de Algemeene Spaar-en Lijfrentekas een aanvullingsstorting dient te doen ten einde, in voorkomend geval, op den leeftijd van 65 jaar, met de bij de algemeene wet betreffende de pensioenen voorziene voordeelen te worden begunstigd.

» Het bij alinea 13 van bedoeld artikel 32 voorzien bedrag van de jaarlijksche toelage wordt eveneens vastgesteld in verhouding tot den duur der Belgische mijndiensten, rekening gehouden met al de diensten in beide landen uitgevoerd.

» Wanneer alleen de uitgevoerde Belgische mijndiensten, buiten deze volbracht in een land, waarmee België een wederzijdsche overeenkomst heeft gesloten, op gebied van duur aan de vereischten beantwoorden om aan een werkman het recht te verleenen op het bij de bepalingen van bovenbedoeld artikel 32 voorzien voordeel aanspraak te maken, worden deze bepalingen van bovenbedoeld artikel 32 voorzien voordeel aanspraak te maken, worden deze bepalingen toegepast alleen onder inachtneming van de Belgische mijndiensten. »

Bij artikel 45 de volgende eindbepaling voegen :

« De bepalingen van dit artikel vinden slechts hun toepassing binnen de grenzen vastgesteld bij artikel 30*bis*, in de wet van 1 Augustus 1930 ingelascht. »

In artikel 50, het begin van dit artikel als volgt wijzigen :

« De arbeiders die krachtens de artikels 36 en 36*bis* van de wet... gepensionneerd zijn of kunnen worden gepensionneerd... »

In artikel 55 het 9° doorhalen in dit artikel bij het koninklijk besluit dd. 10 Februari 1934 ingelascht :

Een artikel 60*bis* als volgt opgesteld inlassen.

« De belanghebbende, die verlangt met de voordeelen te worden begunstigd, voorzien bij de bepalingen van artikel 41*bis* in de wet van 1 Augustus 1930 ingelascht moet bij de voorzorgskas van zijn district van den duur van zijn krijgsdienst als soldaat later blijken alsmede van de datums, waarop bij in 't leger heeft dienst genomen en waarop zijn krijgsdienst is verlopen.

» Hij dient haar, bovendien, het bewijs te leveren dat hij in de bij artikel 41*bis* bedoelde omstandigheden verkeert, waarbij hij er toe helet werd 't zij in de mijn werkzaam te zijn tot op het oogenblik van zijn vertrek naar het leger, 't zij na zijn krijgsdienst te hebben volbracht, binnen den bij vermeld artikel bepaalden termijn het werk in de mijn te hernemen.

» Elke termijn van onvrijwillige werkloosheid wordt slechts in aanmerking genomen op voorwaarde dat de belanghebbende voorlegt :

» 1° Een getuigschrift, waarbij werd verklaart dat hij wegens gebrek aan werk werd afgedankt noch terug aangenomen;

» 2° Een getuigschrift van de gewestelijke arbeidsbeurs, waarbij wordt bewezen dat hij binnen den in aanmerking te nemen termijn, 't zij vóór zijn vertrek naar het leger, 't zij naar het verlopen van den krijgsdienst als mijnwerker in vermeld organisme was ingeschreven; dat hij het aanbod van mijndiensten niet heeft geweigerd.

» De onder bovenstaand 2° overgenomen voorwaarden waarvan de belanghebbenden niet vereischt, die vóór 1 Mei 1936 hun krijgsdienst hebben begonnen.

» Nochtans, voor de belanghebbenden, die op 1 Mei 1936 onder de wapens zijn, moet er aan laatsvermelde voorwaarden betreffende den termijn na het verlopen van de krijgsdienst worden voldaan.

» Wat de stortingen betreft voorzien bij artikel 41*bis* en vereischt van den werkman, die na 30 September 1919 aan zijn krijgsdienst heeft voldaan, dient de belanghebbende bij de voor-

zorgskas van zijn district een aanvrag te doen om vermelde stortingen te mogen verrichten.

» In t' algemeen zullen de aanvragen, die vóór 1 October 1936 zullen ingediend zijn worden aangezien als zijnde op 30 Agril 1936 gedaan.

» De stortingen waarvan sprake, mogen 'zij in eens 't zij bij maandelijksche bijdragen van 10 frank of een veelvoud van 10 frank worden gedaan.

» Voor de werklieden in een onder de wet vallende exploitatie werkzaam, worden de stortingen door het toedoen dier exploitatie verricht.

» Deze stortingen worden op den globalen staat betreffende de afhoudingen, krachtens artikel 11 van dit besluit aan de voorzorgskassen toegestuurd, op een speciale wijze vermeld. Die stortingen worden uiterlijk den 15^e van de maand volgende op die, waarin zij werden geïnd, aan de voorzorgskas overgemaakt.

» Bedoelde stortingen worden eveneens ingeschreven in een speciaal driemandsch borderel houdende de namen en voornamen van de betrokken werklieden alsmede het beloop van de voor ieder van hen gestorte bijdragen.

» Voor de werklieden, die werkloos zijn of in een bedrijf, dat niet onder de bepalingen van de wet van 1 Augustus 1930 valt werkzaam zijn, mogen bedoelde stortingen door hen rechtstreeks in de voorzorgskas worden gedaan van het district, waarin de steenkoolmijn, waar zij het laatst hebben gewerkt, is gelegen.

» Voor elke storting wordt door vermelde voorzorgskas tot staving een kwitantie afgeleverd.

» Voor de werklieden, die reeds een ouderdomspensioen of een invaliditeitstoelage genieten, beslissen de bestuurscommissies van de voorzorgkassen, onverwijld, omtrent de rechten van deze werklieden op het bij artikel 41bis voorzien voordeel, en laatstvermelden ontvangen de verhooging, dewelke hun in voorkomend geval, vanaf den 1^e dag van de maand volgende op die, waarin zij hun aanvraag hebben ingediend, wordt toegestaan.

» De eventuele stortingen, voorzien bij artikel 41bis worden voor de langhebbenden van laatstvermelde categorie gedaan op het bedrag van vermelde pensioens- of toelageverhoging.

» Wat de blanghebbenden betreft, die het pensioen of de toelage nog niet genieten, zal er omtrent hun recht op hier bij artikel 41bis voorzien voordeel terzelfder tijd worden beslist als omtrent de aanvraag die ze later met het oog op het bekomen van een pensioen of een toelage zullen indienen.

» De als soldaat volbrachte krijgsdiensten komen voor het berekenen der mijndiensten ten volle in aanmerking.

» Nochtans, wat de stortingen betreft, worden de perioden van vijftien dagen en minder niet in acht genomen; le perioden van meer dan vijftien dagen worden voor een maand gerekend.

» De perioden van rappel geven geen aanleiding tot storten; zij worden echter niet afgetrokken van den door de exploitanten vastgestelde dienstdtijd.

» Voor de belanghebbenden die op 30 September 1919 hun krijgsdienst volbrachten, geven alleen de perioden van krijgsdienst gedaan na dien datum aanleiding tot storten. »

In artikel 96, het woord « zes » door het woord « drie » vervangen.

Art. 2. — Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 31^e Juli 1936.

LEOPOLD.

Van Koningswege :
De Minister van Arbeid
en Sociale Voorzorg,
A. DELATTRE.

Vreemde arbeiders.

Koninklijk besluit houdende aanvulling en samenvoeging van de bepalingen op het in dienst hebben van vreemde arbeiders.

VOORDRACHT AAN DEN KONING.

Sire,

Het ontwerp van besluit dat de ondergeteekenden de eer hebben aan Uwe Majesteit vóór te leggen, heeft enerzijds ten doel op praktische en billijke wijze de werkverschaffing aan vreemde arbeiders te regelen, en, anderzijds, het stelsel van contingententeering af te schaffen, waarvan de toepassing te hunnen opzichte bij het koninklijk besluit van 8 December 1934 geoorloofd was.

De voorgestelde reglementeering ligt in den geest van die welke van kracht is in talrijke landen, waar, echter de toevloed van vreemde arbeiders minder scherp is dan in België.

De contingententeering, waarmede in België trouwens slechts één enkelen proef werd gedaan, gaf blijk van al te veel strakheid en de toepassing er van was delicaat. Toegepast op al de nijverheidsbedrijven van het land, ontstaat er mogelijkheid om de goede werking van die bedrijven te belemmeren, en tevens soms de wettige belangen van de vreemde arbeiders te schaden, zooals kon worden vastgesteld bij de toepassing er van op de Belgische arbeiders in het buitenland.

Het stelsel van de contingententeering wordt in het ontwerp vervangen door dat van de individueele toelating, met erkenning, aan de vreemde arbeiders, sinds tien jaren in het land gevestigd, van het recht tot verwerven of hernieuwen van bedoelde toelating, waarbij het vervullen der formaliteiten voor het reguleeren van den toestand van bedoelde arbeiders aan hun werkgevers wordt opgedragen.

Hetzelfde recht wordt door het ontwerp eveneens verleend aan sommige categorieën van vreemdelingen, aan wie de wet van 12 Februari 1897 een bevoorrecht toestand verleent, zoowel als aan de werknemende onderhoorigen van landen waarmede België door een economisch verdrag zou verbonden zijn.

Bovendien spreekt het vanzelf dat het ontwerp geen afwijking uitmaakt op de tweezijdige conventies, inzake arbeid afgesloten met vreemde landen, onder voorbekoud van een effectieve wederkeerigheid en dat er, bij de toepassing van de nieuwe wetgeving, rekening wordt gehouden van de noodzakelijkheid, voor de werkgevers, zich de medewerking van technici en gespecialiseerde arbeiders te verzekeren.

Ten einde aan den vreemden arbeider het vervullen van formaliteiten te besparen, wat hem soms groote moeite zou kosten, voorziet het ontwerp dat de aanvraag om de « arbeidsvergunning », het hernieuwen of het wijzigen van de bedoelde vergunning, door den werkgever zal ingediend worden tegelijkertijd met de vraag naar toelating, welke laatstgenoemde moet doen, om de diensten van den vreemdeling, waarvan sprake, te mogen benuttigen.

Zoo de toelating wordt verleend, dan zal de aan den arbeider noodige « arbeidsvergunning » zonder verder optreden van zijnentwege worden uitgereikt.

De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg zal de formaliteiten bepalen welke dienen nageleefd zoor voor het indienen der vragen naar toelating als voor het uitreiken der arbeidsvergunningen.

In geval van voorloopige aanwerving, wegens redenen van dringenden aard, dient de vraag om het bekomen van de toelating tot werkverschaffing en de arbeidsvergunning nog denzelfden dag ingediend.

Zoo de beslissing ongunstig is, kunnen zoowel de in België verblijvende vreemde arbeider als de werkgever beroep aantekenen bij een commissie welke, onder het voorzitterschap van den afgevaardigde van den Minister van Buitenlandse Zaken en Buitenlandschen Handel, een vertegenwoordiger behelst van de Ministeries van Economische Zaken, van Landbouw, van Binnenlandse Zaken, van Justicie, van Arbeid en Sociale

Voorzorg, van Openbare Werken en Werkverschaffing en van Verkeerswezen.

De beslissing van deze commissie, waarin de belangen van den handel, de nijverheid, den landbouw en de ondernemingen van openbare werken aldus vertegenwoordigd zijn, zal de definitief zijn.

De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg zal er bovendien, voor onderzoek en beslissing, de gevallen kunnen aan voorleggen waaromtrent zijn diensten zouden aarzelen uitspraak te doen.

Het ontwerp voorziet ook dat de vreemdeling aan wien de arbeidsvergunning werd geweigerd, of waarvan de vergunning werd ingetrokken, zal moeten bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zoo hij in het land wenscht te blijven zonder dat hij er werkgelegenheid kan hebben.

Wordt er vastgesteld dat bedoelde vreemdeling niet over genoegzame bestaansmiddelen beschikt, dan zal hem het verzoek worden gedaan om het Belgisch grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen, maar de overgangsbepaling van artikel 21 van het ontwerp voorziet dat, in sommige gevallen, hij mag aanvragen naar zijn vaderland terug te keeren op de kosten van de Schatkist.

België heeft er altijd zijn eer in gesteld een gastvrij land te zijn. De toepassing van de nieuwe maatregelen is derwijze geregeld dat zij niet voor gevolg kan hebben den toestand van politieke vluchtelingen ongunstiger te maken.

Wij hebben de eer te zijn,

Sire,

van Uwe Majesteit, de zeer eerbiedige
en zeer getrouwe dienaars,

De Eerste-Minister,
Minister van Buitenlandsche Zaken en Buitenlandschen Handel,
P. VAN ZEELAND.

Het Lid van den Ministerraad,
E. VANDERVELDE.

Het Lid van den Ministerraad,
P. POULLET.

Het Lid van den Ministerraad,
Paul HYMANS.

De Minister van Landsverdediging,
A. DEVEZE.

De Minister van Justitie,
E. SOUDAN.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,
DU BUS DE WARNAFFE.

De Minister van Openbaar Onderwijs,
Fr. BOVESSE.

De Minister van Financiën,
M.-L. GERARD.

De Minister van Landbouw,
Aug. DE SCHRYVER.

De Minister van Openbare Werken en Werkverschaffing,
H. DE MAN.

De Minister van Economische Zaken,
Ph. VAN ISACKER.

De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,
A. DELATTRE.

De Minister van Verkeerswezen,
Minister van Posterijen, Telegrafie en Telefonie,
P.-H. SPAAK.

De Minister van Koloniën,
E. RUBBENS.

31 Maart 1936. — Koninklijk besluit houdende aanvulling en samenvoeging van de bepalingen op het in dienst hebben van vreemde arbeiders.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,
Aan allen, tegenwoordigen en toekomstigen, Heil.

Gelet op de wet van 31 Juli 1934, verlengd en aangevuld bij die van 7 December 1934, van 15 Maart en van 30 Maart 1935, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten;

Gelet op n° III, letter *h*, van artikel 1 van bedoelde wet;

Herzien het koninklijk besluit van 8 December 1934, waarbij de Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg er toe gemachtigd wordt om voor elk bedrijf het percentage vast te stellen van de vreemde arbeiders die daarin mogen worden tewerkgesteld, met het oog op het vervangen hunner excedenten door werklozen;

Herzien het koninklijk besluit van 15 December 1930 tot vaststelling van de voorwaarden die aan de vreemdelingen zijn opgelegd om binnen het Rijk te komen om er als handarbeiders of bedienden werkzaam te zijn;

Herzien het koninklijk besluit van 15 Februari 1935, houdende wijziging en aanvulling van het koninklijk besluit van 14 Augustus 1933, houdende regeling van de op de vreemdelingen toepasselijke verblijfsrechten en samenschakeling van de verschillende regelen betreffende de vreemdelingenpolitie;

Herzien het koninklijk besluit van 16 October 1935 betreffende de vreemde arbeiders;

Overwegende dat met de contingentteering, toegelaten bij het koninklijk besluit van 8 December 1934, het beoogde doel niet werd bereikt en dat overigens het stelsel der contingentteering in de praktijk al te strak is gebleken en de toepassing ervan op ernstige bezwaren stuit, in zoover daarbij geen gelegenheid is voorzien om, in de mate van het noodige, rekening te houden

met bijzondere omstandigheden, als die, welke verband houden met het lange verblijf in het Rijk van sommige vreemde arbeiders of met de familiebetrekkingen, in welke deze tot Belgische Staatsburgers hier te lande zijn homen te staan, en verder nog, dat door bedoeld stelsel belangen van werkgevers kunnen worden geschaad;

Overwegende dat eene regeling, waarbij een onderzoek is voorzien zoo van den persoonlijken toestand van iederen vreemden arbeider als van het afzonderlijk belang van elken werkgever, die een zoodanigen arbeider in dienst heeft of nemen wil, meer soepelheid biedt, als ook gemakkelijker is toe te passen;

Op de in Raad overlegde voordracht van Onze Ministers,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1, § 1. Geen werkgever mag een vreemdeling in hoedanigheid van land- of geestesarbeider in dienst hebben zonder daartoe vooraf toelating te hebben verkregen 'tzij van der Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg, 'tzij van den Minister van Economische Zaken, 'tzij van den Minister van Verkeerswezen, volgens het onderscheid in artikel 4 bepaald.

§ 2. Zonder een zelfde toelating mag hij den aard der betrekking van den vreemdeling niet wijzigen.

§ 3. De werkgever mag de diensten van den vreemdeling slechts gebruiken binnen de perken bij de toelating gesteld en zoo de vreemdeling in bezit is van bij artikel 4 ou 5 voorgescreven stuk.

§ 4. De bevoegde Minister bepaalt de formaliteiten en de voorwaarden van het indienen eener vraag tot toelating : deze dient, wat betreft de arbeiders over wier geval de Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg heeft te beslissen, opgemaakt in drie exemplaren, waarvan twee op gezegeld papier.

§ 5. In dringende gevallen, door dien Minister bepaald, zal de tewerkstelling voorloopig mogen geschieden, behoudens kennisgeving en indiening binnen de vier en twintig uren, van een vraag tot toelating.

§ 6. De bij § 1 van dit artikel voorziene toelating is niet vereischt voor het te werk stellen van arbeiders, die zekere,

door den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg te bepalen ambachten en beroepen uitoefenen. Dit zijn de ambachten en beroepen, waarin de diensten van den arbeider gewoonlijk niet door één enkelen werkgever worden gebruikt. In dit geval zal de arbeider zich de bij artikel 2 voorziene toelating persoonlijk moeten aanschaffen.

Art. 2, § 1. Geen vreemdeling mag in iemands anders dienst staan, in hoedanigheid van hand- of geestesarbeider, zonder daartoe vooraf toelating te hebben verkregen, overeenkomstig de bepalingen van artikelen 4 en volgende van dit besluit.

§ 2. Zonder een zelfde toelating mag hej noch van bediening noch van werkgever veranderen, behoudens de uitzonderingen, die bij ministerieel besluit zouden voorzien zijn.

Art. 3. Onverminderd de inzake paspoorten geldende bepalingen, mogen de vreemdelingen in het Rijk niet komen om er als hand- of geestesarbeiders werkzaam te zijn, zonder vooraf de bij artikel 2 voorziene toelating te hebben verkregen.

Art. 4, § 1. Behoudens aan de arbeiders waarvan sprake in §§ 8 en 9 van dit artikel en in artikel 5, wordt de bij artikel 2 voorziene toelating verleend door den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg, en van die toelating wordt getuigd door afgifte van een « arbeidsvergunning ».

§ 2. Diezelfde Minister bepaalt de voorwaarden tot afgifte van de « arbeidsvergunning » en tot eventueele hernieuwing ervan, alsmede den duur der geldigheid die, behoudens wat betreft de gevallen voorzien bij artikel 8, geen twee jaar mag overschrijden.

§ 3. Op vertoon van de door den Minister verleende toelating en wanneer de arbeider in België verblijft, wordt de arbeidsvergunning opgemaakt en afgegeven door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4. Wanneer de arbeider in het buitenland verblijft, wordt de arbeidsvergunning onder dezelfde voorwaarden afgegeven door het gemeentebestuur van de verblijfplaats van den werkgever en in handen van dezen gesteld om aan den arbeider te worden overhandigd.

§ 5. Op de « arbeidsvergunning » wordt een zegelrecht geheven van 15 frank zoo die niet langer dan één jaar geldig is, van 35 frank zoo zij langer dan één jaar geldig is. Dezelfde rechten zijn van toepassing voor elk hernieuwing of wijziging van de arbeidsvergunning, behoudens wanneer het gaat om een eenvoudig veranderen van werkgever zonder verandering van beroepscategorie. De vorenvermelde bedragen kunnen bij koninklijk besluit worden gewijzigd.

§ 6. Onverminderd het zegelrecht, ten bate van het Rijk geïnd overeenkomstig de bepalingen van § 5 van dit artikel, innen de gemeenten te haren bate een som van 5 frank per vergunning, wat ook de duur er moge van zijn.

§ 7. De vergunning, afgegeven aan onderdanen van een land, waarmede België in een economische unie is verbonden, is zegelvrij en er wordt daarop ook niet het bedrag ten bate van de gemeente geheven, waarvan sprake in § 6.

§ 8. Ten aanzien van vreemdelingen, die leuren voor rekening van een ander, is het de Minister van Economische Zaken, die, onder de ter zaken dienende voorwaarden, bij wetten of reglementen gesteld, toelating tot arbeiden verleent. Die toelating vervangt de « arbeidsvergunning ».

§ 9. Ten aanzien van vreemde zeelieden is het de Minister van Verkeerswezen, die onder de ter zake diende voorwaarden, bij wetten of reglementen gesteld, bedoelde toelating verleent. Die toelating vervangt de « arbeidsvergunning ».

Art. 5. Akten, aan vreemde grensarbeiders, die in het buitenland wonen, afgegeven om speciaal te dienen tot bewijs dat het hun is geoorloofd in de Belgische grensstreken te arbeiden, zullen hun tevens strekken tot « arbeidsvergunning », mits gevisceerd door de daartoe krachtens de tusschen dit en de naburige landen gesloten overeenkomsten gemachtigde gezagspersonen.

Art. 6. De bij de artikelen 4 en 5 voorziene stukken zijn slechts geldig binnen de perken en voor den duur er op vermeld.

Art. 7, § 1. De aanvragen om een arbeidsvergunning, of om de hernieuwing of wijziging daarvan, als voorzien in de artikelen 2 en 4, dient, behoudens de uitzonderingen, die bij ministerieel besluit mochten worden gesteld, door den werkgever ge-

daan samen niet de vraag om toelating, dezen opgelegd bij artikel 1.

§ 2. Bij gunstige beschikking op de aanvraag van den werkgever, wordt de arbeidsvergunning verder hetzij verleend, hetzij hernieuwd, hetzij gewijzigd zonder andere tusschenkomst van den arbeider.

Art. 8, § 1. De arbeidsvergunning, in § 1 van artikel 4 bedoeld, zal niet worden geweigerd aan den vreemdeling, die getuigen kan van een minstens tienjarig geoorloofd en onafgebroken verblijf in het Rijk of de kolonie.

§ 2. Zij mag evenmin worden geweigerd aan den vreemdeling, die zich bevindt in een der gevallen voorzien bij §§ 2, 3 en 4 van artikel 2 der wet van 12 Februari 1897 op de vreemdelingen, noch aan de onderdanen van een land waarmede België in een economische unie in verbonden.

§ 3. In de gevallen voorzien bij §§ 1 en 2 van dit artikel, is de aan den vreemdeling verleende arbeidsvergunning geldig, zonder beperking van duur, zoolang de belanghebbende noch van werkgever, noch van beroeps categorie verandert. De verandering van werkgever wordt toegestaan door den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg onder vorm van eenvoudig visa, op de vergunning aangebrarht zonder dat daarbij het zegelrecht, voorzien bij § 5 van artikel 4, dient geheven.

Art. 9, § 1. De vreemdeling, die in België verblijft en wien de arbeidsvergunning wordt geweigerd, zoomede de werkgever, wiens aanvraag om een vreemdeling te werk te stellen wordt verworpen, mogen, op de wijze en binnen de termijnen, die bij ministerieel besluit zullen zijn vastgesteld, daartegen beroep aantekenen bij de commissie voor beroep, waarvan sprake in artikel 10 hierna.

§ 2. Het beroep is bij een gewoon aangeteekend schrijven in te stellen bij den voorzitter van die commissie.

§ 3. Het genot van het bepaalde in § 1 van dit artikel kan niet wordt gegund aan den vreemdeling, die met overtreding van de bepalingen van artikel 4 van dit besluit in het Rijk is gekomen.

Art. 10, § 1. De commissie voor beroep bestaat uit een afgevaardigde van den Minister van Buitenlandse Zaken en Bui-

tenlandschen Handel en een afgevaardigde van elken der ministers van Justitie, Binnenlandse Zaken, Landbouw, Openbare Werken et Werkverschaffing, Economische Zaken, Arbeid en Sociale Voorzorg en Verkeerswezen.

§ 2. Die afgevaardigden en hun plaatsvervangers zijn aangesteld voor twee jaar; hun opdracht mag hernieuwd worden.

§ 3. De commissie, welke zal voorgezeten zijn door den afgevaardigde van den Minister van Buitenlandse Zaken en Buitenlandschen Handel, bepaalt zelve haar werkwijze.

§ 4. Haar beslissingen worden bij meerderheid van stemmen genomen en zijn definitief.

§ 5. De commissie mag aan de bevoegde Ministers mededeeling vragen van alle nuttige stukken en inlichtingen.

Art. 11, § 1. Wordt gestraft met een geldboete van 15 tot 25 frank of met een gevangenisstraf van drie tot zeven dagen, elke vreemdeling die, met overtreding van dit besluit of van de besluiten genomen in uitvoering ervan, of buiten de perken en voorwaarden van de toelating, een bediening uitoefent.

§ 2. Hij kan, bovendien, worden uitgeleid.

Art. 12, § 1. Wordt gestraft met en gelboete van 50 tot 500 frank of met een gevangenisstraf van acht dagen tot één maand hij, die een of meer arbeiders aan het werk heeft met overtreding van de bepalingen van dit besluit of van de besluiten genomen in uitvoering ervan, of buiten de perken en voorwaarden van de toelating.

§ 2. De boete wordt opgelegd zooveel maal als er personen aan het werk zijn met overtreding van de ter zake geldende bepalingen.

§ 3. Bij recidive binnen één jaar na de vorige veroordeeling, worden de straffen verdubbeld.

Art. 13, § 1. Alle verhindering of belemmering van eenen controlemaatregel ter uitvoering van dit besluit genomen, alsook iedere ten deze met opzet gedane verkeerde verklaring wordt bestraft met een geldboete van 50 tot 500 frank en met een gevangenisstraf van acht dagen tot één maand, of enkel met eene gevangenisstraf van acht dagen tot één maand, of enkel met eene dier straffen, onverminderd overigens het bepaalde

in de mogelijk toe te passen artikel 269 tot 274 van het Strafwetboek.

§ 2. Bij recidive binnen één jaar na de vorige veroordeeling, wordt de straf verdubbeld.

Art. 14, § 1. De hoofden van ondernemingen zijn burgerlijk-rechtelijk aansprakelijk voor de betaling der geldboeten, in welke hun bedrijfsleiders, zaakvoerders of met het opzicht of het bestuur der onderneming belaste ondergeschikten zijn verwezen.

§ 2. Met afwijking van artikel 100 van het Strafwetboek, zijn hoofdstuk VII van boek I en artikel 85 van bedoeld wetboek van toepassing op de overtredingen voorzien bij dit besluit of bij de besluiten genomen ter uitvoering ervan.

§ 3. Openbare rechtsvordering uit hoofde van die overtredingen vervalt na één jaar te rekenen van den dag der overtreding.

§ 4. Behoudens wanneer hij getuigen kan dat hij middelen heeft om in zijn onderhoud en in dit zijner in België verblijvende gezinsleden te voorzien, wordt de vreemde arbeider wien de arbeidsvergunning is geweigerd, aangemaand het Belgisch grondgebied binnen dertig dagen te verlaten.

Art. 16. Tegen den vreemdeling, die hij toepassing van artikel 11 werd uitgeleid of krachtens artikel 15 werd aangemaand het Rijk te verlaten, kan een besluit tot diens uitzetting worden genomen zo hij hetzelfde niet verlaat of er in terugkeert zonder daartoe vooraf de toelating te hebben verkregen.

Art. 17, § 1. Ten aanzien van den vreemdeling, wien de toelating om in België te arbeiden is geweigerd en die, na ervan te hebben laten blijken dat hij bestaansmiddelen heeft, ertoe gemachtigd werd voorloopig in het Rijk te verblijven mits er noch een ambacht, noch een beroep uit de oefenen, zal nadien, tot het berekenen van den duur van diens onafgebroken verblijf in België of in de kolonie, enkel in aanmerking mogen worden genomen de tijd van diens verblijf hier te lande na den dag, waarop hem door het bestuur der Openbare Veiligheid is bericht dat hij voort in België verblijven mocht.

§ 2. De onafgebrokenheid van diens verblijf hier te lande eindigt bij een aanmaning om zich daaruit te verwijderen.

Art. 18, § 1. Onder voorbehoud van wederkeerigheid, wat de Belgische onderdanen betreft, onderbreekt de afwezigheid van een vreemdeling om zijn militaire plichten te vervullen in het land waartoe hij behoort, den duur van verblijf in België niet, onder voorwaarde dat hij in het Rijk terugkeere binnen dertig dagen na het vervullen van zijn krijgsdienst.

§ 2. De duur dier afwezigheid komt echter niet in aanmerking voor het berekenen van het tienjarig verblijf als bepaald in § 1 van artikel 8.

Art. 19. Zijn bevoegd ter zake van de overtredingen van dit besluit te verbaliseeren; de rijksmijningenieurs, de ingenieurs en conducteurs van bruggen en wegen, de arbeidsinspecteurs, de afgevaardigden der arbeidsinspectie, de arbeidscontroleurs mitsgaders inspectrices en -controleuses, zoomede alle andere door den Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg aan te wijzen ambtenaren, alsook nog de inzonderheid daartoe door de procureurs des Konings aangewezen opsporingsambtenaren. Hun processen-verbaal zijn bewijskrachtig behoudens tegenbewijsverschaffing.

Art. 20, § 1. Het koninklijk besluit van 8 December 1934, alsook de beschikkingen ter uitvoering daarvan, worden, ingetrokken. De afdankingen, waartoe vóór het in werking van dit besluit is overgegaan, worden echter gehandhaafd.

§ 2. Worden eveneens ingetrokken: het koninklijk besluit van 15 December 1930, artikel 2 van het koninklijk besluit van 15 Februari 1935, artikel 1 tot en met 6 van het koninklijk besluit van 16 Oktober 1935.

Art. 21, § 1. De werkgever, die op het oogenblik, waarop dit besluit in werking treedt, vreemde arbeiders in dienst heeft, is er toe gehouden, tot reguleering van dezelve toestand, voor elk hunner een aanvraag te doen als voorgeschreven in § 4 van artikel 1.

§ 2. De herziening van den toestand der arbeiders, op dewelke het bepaalde in de koninklijke besluiten van 15 December 1930 en 15 Februari 1935 niet toepasselijk was, moet geëindigd zijn binnen twee jaar na het inwerkingtreden van dit besluit.

§ 3. De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg stelt, voor het indienen van de vragen tot het reguleeren van den toestand

der arbeiders, datums vast, die verschillen volgens de nijverheidsbedrijven, de beroepen of de gewesten.

§ 4. Van het indienen der aanvraag tot reguleering wordt den werkgever een bewijs van ontvangst afgegeven, gesteld op ongezegeld papier, op grond waarvan hem toegelaten wordt de betrokken arbeiders nog dertig dagen in dienst te houden, behoudens eventueele verlenging.

§ 5. Wat betreft de arbeiders, op dewelke het bepaalde in de koninklijke besluiten van 15 December 1930 en 15 Februari 1935 wel toepasselijk is, dient de aanvraag tot reguleering door den werkgever gedaan binnen twee maanden na het in werking treden van dit besluit.

§ 6. Overtreding van bepalingen van dit artikel of van ter uitvoering daarvan genomen besluiten wordt betrakt als bepaald in artikel 11 en daaraanvolgende artikelen.

Art. 22, § 1. Het is den vreemdeling, die op het oogenblik, waarop dit besluit in werking is getreden, een betrekking vervulde in overeenstemming met de alsdan geldende regeling en diezelfde ten gevolge van de in artikel 21 bedoelde herziening zou moeten opgeven, toegelaten een verzoek in te dienen om te worden vervoerd tot een plaats, welke dichtst bij het land is gelegen, van hetwelk hij een onderdaan is, onder voorwaarde nochtans dat hij rechtstreeks uit dat land in België is gekomen.

§ 2. Hij, die gekomen is van een ander land dan dit van welk hij een onderdaan is, zal kunnen worden vervoerd tot aan de Belgische grens.

Art. 23. De bepalingen van dit besluit zijn mede toepasselijk op de thuiswerkers, stage-doeners, volontaire, leerjongens en eenieder, wiens arbeid niet normaal wordt beloond.

Art. 24. Onze Eerste-Minister Buitenlandsche Zaken en Buitenlandschen Handel en Onze Ministers van Justitie, van volgende op dien zijnen bekendmaking in den *Moniteur*.

Art. 24. Onze Eerste-Minister, Minister van Buitenlandsche Zaken en Buitenlandsche Handel en Onze Minister van Justitie, van Binnenlandsche Zaken, van Landbouw, van Openbare Wer-

ken en Werkverschaffing, van Economische Zaken, van Arbeid en Sociale Voorzorg en van Verkeerswezen zijn, elk wat hem betreft, belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 31^e Maart 1936.

LEOPOLD.

De Eerste-Minister,
Minister van Buitenlandsche Zaken en Buitenlandschen Handel,
P. VAN ZEELAND.
Het Lid van den Ministerraad,
E. VANDERVELDE.
Het Lid van den Ministerraad,
P. POULLET.
Het Lid van den Ministerraad,
Paul HYMANS.
De Minister van Landsverdediging,
A. DEVEZE.
De Minister van Justitie,
E. SOUDAN.
De Minister van Binnenlandsche Zaken,
DU BUS DE WARNAFFE.
De Minister van Openbaar Onderwijs,
Fr. BOVESSE.
De Minister van Financiën,
M.-L. GERARD.
De Minister van Landbouw,
Aug. DE SCHRYVER.
De Minister van Openbare Werken en Werkverschaffing,
H. DE MAN.
De Minister van Economische Zaken,
Ph. VAN ISACKER.
De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,
A. DELATTRE.
De Minister van Verkeerswezen,
Minister van Posterijen, Telegrafie en Telefonie,
P.-H. SPAAK.
De Minister van Koloniën,
E. RUBBENS.

1 April 1936. — Ministerieel besluit genomen in uitvoering van het koninklijk besluit dd. 31 Maart 1936, houdende aanvulling en samenvoeging van de bepalingen op het in dienst hebben van vreemde arbeiders.

De Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,

Gelet op het koninklijk besluit dd. 31 Maart 1936, houdende aanvulling en samenvoeging van de bepalingen op het in dienst hebben van vreemde arbeiders.

Besluit :

SECTIE I. — Van de toelating om vreemde werknemers aan te werven en van de verplichtingen der werkgevers.

Artikel 1. Ieder werkgever, die een vreemden werknemer wenscht aan te werven of te werk te stellen op Belgisch grondgebied, moet voorafgaandelijk aan de aanwerving of de tewerkstelling schriftelijk daartoe om toelating verzoeken.

De vraag om toelating dient gericht tot den Werknemersdienst, op drie exemplaren opgesteld op formulieren afgeleverd door dien dienst en waarvan twee exemplaren elk door de zorgen van den werkgever zullen voorzien worden van een formaatzegel van 6 frank.

Art. 2. De werkgever dient op een nauwkeurige wijze de redenen op te geven waarom hij zich genoodzaakt acht beroep op de diensten van den betrokken vreemdeling.

Art. 3. De toelating om een vreemde werknemer aan te werven of te werk te stellen wordt slechts toegestaan wanneer het niet mogelijk is onder de werknemers van Belgische nationaliteit een kracht te vinden die de vereischte geschiktheid bezit om de betrokken betrekking op een bevredigende wijze uit te oefenen.

Bij de toepassing van dat beginsel zal er nochtans rekening worden gehouden met de noodzakelijkheid voor den werkgever

zich de medewerking te verzekeren van technici en gespecialiseerde werknemers, maar in dat geval zal de toelating mogen beperkt worden tot een zekere periode, in den loop van dewelke de werkgever er toe verplicht zal zijn een Belgisch werknemer in de mogelijkheid te stellen bedoelde betrekking uit te oefenen.

Art. 4. Wanneer de werknemer niet in België verblijft, zal de toelating om hem te werk te stellen enkel verleend worden op voorlegging van een certificaat, waaruit blijkt dat hij door geen besmettelijke of overdraagbare ziekte is aangetast en dat zijn gezondheidstoestand niet van dien aard is dat gevreesd moet worden dat hij binnen kortent tijd ten laste zal vallen van de openbare liefdadigheid.

Dat certificaat zal afgeleverd worden door een geneesheer aangeduid door den Belgischen diplomatieken of consulaire agent die het dichtsbij de verblijfplaats van den belanghebbende in het buitenland verblijft.

In hetzelfde geval zal de aanvraag om toelating moeten vergezeld zijn van een zedelijkheidsbewijs sinds minder dan drie maanden afgeleverd en de veroordeelingen aanduidende door den belanghebbende in den loop van de vijf laatste jaren opgelopen.

Art. 5. De vraag om toelating is in principe slechts ontvankelijk indien de werkgever aan den vreemden werknemer een bezoldiging verzekert, ten minste gelijk aan die welke toegekend wordt aan Belgische werknemers van dezelfde categorie.

Art. 6. Wanneer de werknemer niet in het bezit is van de eenzelveheidskaart voor vreemdlingen, dient de werkgever de repatriëring van den werknemer op zijn kosten te verzekeren, hetzij bij het eindigen van de overeenkomst, hetzij bij gelegenheid van de vervroegde afdanking van den werknemer.

Art. 7. De toelating om een vreemden werknemer te werk te stellen mag aan bijzondere voorwaarden onderworpen worden. Die voorwaarden worden ingeschreven op het formulier waarbij de toelating wordt toegekend.

Art. 8. De toelating is enkel geldig voor den duur vastgesteld door het departement en voor den werknemer en de betrekking erin aangeduid.

De hernieuwing van de toelating dient in de vormen voorzien

bij artikel 1 van onderhavig besluit aangevraagd ten minste dertig dagen vóór het verstrijken van den geldigheidsduur.

Art. 9. Elke wijziging in den aard der betrekking, de beroeps-categorie of de werkplaats dient voorafgaandelijk toegestaan door het departement op aanvraag ingediend in de vormen voorzien in artikel 1 van onderhavig besluit.

Art. 10. Indien de betrokken werknemer houder is van een niet vervallen arbeidsvergunning, is de werkgever er toe gehouden die vergunning aan de aanvraag om toelating toe te voegen, wanneer de verbintenis geen enkel wijziging in de beroeps-categorie van den werknemer meebrengt.

Art. 11. Bij afwijking van de bepalingen van artikel 1 van onderhavig besluit moet door den werkgever voorafgaandelijk aan de aanwerving of de tewerkstelling geen vraag om toelating ingediend worden voor werknemers aangeduid in artikel 21 van onderhavig besluit voor zoover de betrokkenen drager zijn een persoonlijke arbeidsvergunning voorzien bij artikel 1, § 6, van het koninklijk besluit dd. 31 Maart 1936.

Art. 12. Ieder werkgever, die vreemde werknemers in dienst neemt, dient een speciaal register te houden waarin ingeschreven worden de naam, de voornamen en nationaliteit van ieder vreemden werknemer, de aard van de betrekking en de plaats waar zij wordt uitgeoefend, het nummer, datum en geldigheidsduur van de toelating verleend aan den werkgever alsook het nummer en de aard van de arbeidsvergunning afgeleverd aan den betrokken werknemer.

Dat register dient vorgelegd aan de ambtenaren en agenten bedoeld in artikel 19 van het koninklijk besluit dd. 31 Maart 1936, wanneer zij daarom verzoeken.

Art. 13. — De toekening van de toelating wordt vastgesteld door de terugzending aan den werkgever van een der exemplaren van de vraag om toelating, behoorlijk geïllustreerd door en van de daartoe gemachtigde ambtenaren van den werknemers-dients.

Art. 14. De dringende noodzakelijkheid voorzien bij § 5 van artikel 1 van het koninklijk besluit dd. 31 Maart 1936 mag enkel ingeroepen worden in de volgende gevallen :

a) wanneer het gaat om te vervanging van een vreemde specialist, wiens vroeger toegelaten tewerkstelling onder onvoorziene omstandigheden een einde neemt, door een anderen vreemden specialist, die reeds gemachtigd werd op Belgisch grondgebied te verblijven;

b) wanneer een vreemde werknemer, voor de uitvoering van een dringend werk, verplaatst moet worden naar een plaats waar zijn tewerkstelling niet voorafgaandelijk werd toegelaten;

c) wanneer het gaat om gespecialiseerde monteerders, wier verblijf in België niet meer dan één maand moet bedragen en die van Belgische diplomatieke of consulaire agenten een visa of toegangsbewijs hebben bekomen, dat hen toelaat zich naar de plaats te begeven waar hun werk moet worden uitgevoerd en er beginnen te werken. De toelating en de arbeidsvergunning worden afgeleverd in de voorwaarden voorzien bij artikelen 27, 28, 29 en 30 van onderhavig besluit;

d) wanneer het de aanwerving betreft, voor minder dan één maand, van artisten van schouwburgen, music-hall's of permanente circussen, bij uitsluiting van de kapelmeesters en de muzikanten.

In dat laatste geval mag de aanvraag om toelating gemeenschappelijk ingediend worden.

Art. 15. In geval van vervroegde contractbreuk, is de werkgever er toe verplicht den werknemersdienst van het departement binnen de acht en veertig uren daarvan te verwittigen.

Art. 16. De toelating mag te allen tijde ingetrokken worden wanneer de werkgever de voorwaarden waaraan zij werd onderworpen niet eerbiedigt of wanneer hij in gebreke blijft de verplichtingen hem opgelegd door de sociale wetten na te komen.

De intrekking der aanneming schorst de geldigheid van de arbeidsvergunning verleend aan den werknemer voor die betrekking. Nochtans zal de vergunning kosteloos door het departement hersteld worden indien de toelating van den betrokken werknemer te werk te stellen aan een anderen werkgever wordt toegestaan gedurende den geldigheidsduur van de vergunning.

SECTIE II. — *Van de arbeidsvergunningen en van de verplichtingen der werknemers.*

Art. 17. Geen enkel vreemde werknemer mag in dienst van een werkgever een bezigheid uitoefenen, indien niet in bezit is van een arbeidsvergunning, die hem daartoe machtigt.

Art. 18. De toekenning aan den werkgever van de toelating om een vreemden werknemer aan te werven of te werk te stellen heeft de aflevering tot gevolg van de arbeidsvergunning aan den betrokken werknemer zonder dezès tusschenkomst.

Art. 19. De geldigheidsduur van de arbeidsvergunning aan den betrokken werknemer zonder dezès tusschenkomst.

Art. 19. De geldigheidsduur van de arbeidsvergunning mag niet meer bedragen dan deze van de toelating ver leend aan den werkgever. Deze bepaling is niet van toepassing voor de werknemers bedoeld in artikel 8 van het koninklijk besluit d.d. 31 Maart 1936.

Art. 20. De arbeidvergunning is persoonlijk voor den betrokken werknemer. Zij geldt enkel voor de betrekking (beroeps-categorie) erin aangeduid.

Elke verandering van werkgever gedurende den geldigheidsduur van de vergunning moet voorafgaandelijk door het departement (werknemersdienst) toegestaan worden. Die toelating wordt zonder kosten vastgesteld door de aanbrengring van een visa op de vergunning door den nieuwen werkgever aan het departement overgemaakt volgens de beschikkingen van artikel 10 van onderhavig besluit.

Elke wijziging van beroeps-categorie zelfs in dienst van den zelfden werkgever moet voorafgaandelijk door het departement op aanvraag van den werkgever toegestaan worden en noodzaakt de aflevering van een nieuwe arbeidsvergunning aan zegel onder worpen.

Art. 21. De vreemde werknemers die het beroep uitoefenen of willen uitoefenen van docker, werkvrouw, « extra » in de hotel nijverheid, alsook de thuiswerkers bedoeld bij de wet 10 Februari 1934 en de koninklijke besluiten genomen in uitvoering van die wet, zijn er toe gehouden persoonlijk de toe-

lating om hun beroep in België uit te oefenen bij het departement aan te vragen.

De aanvraag zal opgesteld worden op formulieren afgeleverd door het departement.

De toekening van de toelating wordt vastgesteld door de aflevering van een arbeidsvergunning van een speciaal model.

Deze toelating mag slechts verleend worden voor zoover bedoelde betrekking niet door Belgische werknemers kan uitgeoefend worden.

Art. 22. De werknemer is er toe gehouden zijn arbeidsvergunning te allen tijde te vertoonen aan de agenten bedoeld in artikel 19 van het koninklijk besluit d.d. 21 Maart 1936.

Art. 23. In geval van verlies, vernietiging of beschuldiging door gebruik van de vergunning, dient de vervanging aan het departement aangevraagd door bemiddeling van het gemeentebestuur, dat de verloren, vernietigde of beschadigde vergunning heeft afgeleverd.

De aflevering van het duplicaat geeft aanleiding tot de inning van het zegelrecht en de belasting voorzien bij artikel 4 van het koninklijk besluit d.d. 31 Maart 1936.

SECTIE III. — *Van de stagedoeners.*

Art. 24. De toelating om een stage in België te doen wordt in principe slechts toegekend indien het land, waaraan de stagedoener onderhoorig is, een werkelijke wederkeeringheid aan de Belgiëën verleent en indien de candidaat stagedoener de verbintenis aangaat :

1° van in België geen ander betrekking aan te nemen dan die waarop zijn aanvraag betrekking heeft;

2° van het Belgisch grondgebied bij het verstrijken van zijn stage te verlaten.

Art. 25. De geldigheidsduur van de toelating en van de arbeidsvergunning betreffende de stagedoener mag niet meer dan één jaar bedragen.

In uitzonderlijke omstandigheden mag de duur nochtans met ten hoogste zes maanden verlengd worden.

Art. 26. De vreemdeling, die er toe gemachtigd werd in België een stage te doen, kan bij het verstrijken van zijn stage geen gewone arbeidsvergunning bekomen.

SECTIE IV. — *Van de gespecialiseerde monteerders.*

Art. 27. Worden voor de toepassing van onderhavige beschikkingen voor zoover dat zij gedurende hun verblijf in België in dienst blijven van hun vreemden werkgever als gespecialiseerde monteerders beschouwd :

a) de vreemde gespecialiseerde werknemers, die in België een in het buitenland vervaardigde installatie komen in elkaar of in gang zetten;

b) de vreemde gespecialiseerde werknemers, die in België een dringende herstelling komen aanbrengen aan een in het buitenland vervaardigde installatie.

Art. 28. Het medisch en het zedelijkheidsgetuigschrift, voorzien bij artikel 4, worden niet vereischt ingeval het monteerders betreft.

Art. 29. De toelating om vreemde monteerders te werk te stellen dient aangevraagd door de firma in wier inrichtingen de ineenzetting of de herstelling dient uitgevoerd.

De aanvraag om toelating ingediend in de vormen voorzien bij artikel 1 van onderhavig besluit dient den datum aan te duiden, van de overeenkomst waarbij de zending van de (n) monteerder (s) werd voorzien, of de redenen die hun aanwerpigheid noodzakelijk maken.

Art. 30. De arbeidsvergunning wordt afgeleverd door het gemeentebestuur van de plaats waar het werk moet worden uitgevoerd.

SECTIE V. — *Van de beteekening der beslissingen.*

Art. 31. Tegelijkertijd dat een exemplaar van de aanvraag om toelating behoorlijk gevisceerd aan den werkgever wordt teruggestuurd, zal het departement hem het gemeentebestuur aanwijzen, dat belast is met de aflevering van de arbeidsvergunning.

Art. 32. In het geval voorzien bij artikel 10 van onderhavig besluit wordt de arbeidsvergunning, behoorlijk gevisceerd voor toelating om van werkgever te veranderen, tegelijkertijd met de beteekening van de toekenning der toelating aan den nieuwen werkgever overgemaakt.

Art. 33. Ingeval de toelating geweigerd wordt die beslissing bij aangeteekenden brief betekend aan den werkgever en den werknemer, indien deze in België verblijft.

Art. 34. De beslissingen van toekenning, verwerping of intrekking der toelating worden aan het beheer van de Openbare Veiligheid betekend.

SECTIE VI. — *Van het beroep tegen de beslissingen van verwerping.*

Art. 35. Het beroep tegen een beslissing houdende weigering der toelating om een vreemde werknemer te werk te stellen dient ingediend binnen de acht dagen volgend op de toezending van den aangeteekenden brief waarbij die beslissing werd betekend.

Art. 36. Het beroep wordt ingediend bij aangeteekenden brief. Het dient gemotiveerd te zijn en opgesteld in een van de drie landstalen. De eventueel daaraan toegevoegde documenten, die in een vreemde taal zij opgesteld, dienen in een van drie talen vertaald.

De aangeteekende brief dient gericht aan den heer voorzitter van de commissie van beroep inzake vreemde arbeidskracht, Ministerie van Buitenlandsche Zaken en Buitenlandschen Handel, 8, Wetstraat, te Brussel.

Art. 37. De werknemersdienst zal aan de commissie het dossier van de zaak overmaken vergezeld van een nota waarin de redenen van de weigering der toelating worden uiteengezet.

SECTIE VII. — *Van de aflevering der arbeidsvergunningen.*

Art. 38. De werknemersdienst beteekent aan het voor de aflevering van de vergunning bevoegde gemeentebestuur de toekenning van de toelating om een vreemden werknemer te werk te

stillen of blijven te werk te stellen. Tegelijkertijd laat hij aan het gemeentebestuur een formulier van arbeidersvergunning toekomen en duidt hij het bedrag van het zegelrecht aan waaraan die vergunning onderworpen is.

De arbeidsvergunning wordt kosteloos afgeleverd aan de onderhoorigen van het Groothertogdom Luxemburg.

Art. 39. De betaling van het zegelrecht wordt vastgesteld door de aanbrengring op de arbeidsvergunning op de daartoe bestemde plaats van de bovenste helft van het of de fiscale zegels en op de afdeling bestemd voor het Departement van Arbeid en Sociale Voorzorg van de onderste helft van dezelfde zegels.

Art. 40. Van het oogerblik dat de vergunning werd afgeleverd, stuurt het gemeentebestuur de twee laatste afdelingen van de arbeidsvergunning behoorlijk ingevuld aan den werknemersdienst terug.

De fiche voor de statistiek wordt door het departement aan den Centralen Dienst voor statistiek overgemaakt.

Art. 41. De arbeidsvergunningen verschillen naar gelang het gaat om gewone werknemers, om werknemers bedoeld in § 6 van artikel 1 van het koninklijk besluit d.d. 31 Maart 1936 of om werknemers, die de voorschriften van artikel 8 van hetzelfde besluit kunnen inroepen.

Zij zijn gelijkvormig aan de modellen in bijlage aan onderhavig besluit aangeduid.

SECTIE VIII. — *Van de herziening voorzien bij artikel 21 van het koninklijk besluit dd. 31 Maart 1936.*

Art. 42. De aanvragen tot reguleering voorzien bij de §§ 1 tot 4 van artikel 21 van het koninklijk besluit dd. 31 Maart 1936 dienen binnen de volgende termijnen ingediend te worden :

van 1 Augustus tot 15 September 1936 voor de werknemers bedoeld in artikel 1, § 6, van het koninklijk besluit dd. 31 Maart 1936;

van 15 Oktober tot 30 November 1936 voor de werknemers uit de hotelnijverheid en de voedingsnijverheid en handel;

van 15 December 1936 tot 15 Januari 1937 voor de werknemers uit de metaalnijverheid en handel;

van 1 tot 28 Februari 1937 voor de werknemers te werk gesteld in de mijnen en groeven van Henegouwen;

van 1 tot 30 April 1937 voor de werknemers te werk gesteld in de mijnen en groeven van de provincies Luik, Luxembourg en Namen;

van 1 tot 30 Juni 1937 voor de werknemers te werk gesteld in de mijnen en groeven van de andere provincies, alsook voor hen die te werk gesteld zijn in den handel in producten van mijnen en groeven;

van 1 tot 30 Augustus 1937 voor de werknemers te werk gesteld in de bouwnijverheid en -handel, de openbare werken, de glas-, de aardewerk-, de chemische-, de hout-, de meubeleeringsnijverheid en -handel;

van 1 tot 30 Oktober 1937 voor de werknemers te werk gesteld in de textiel-, kleedings-, huiden- en ledernijverheid en -handel;

van 1 tot 31 December 1937 voor de werknemers te werk gesteld in de tabak-, de papier-, de boek-, de kunst-, de vervoer-, de verzekeringen, banken, schouwburgen en andere vermaakgelegenheden;

van 1 tot 28 Februari 1938 voor de diensboden, de werknemers uit den landbouw, den tuinbouw en al de handelsondernemingen, nijverheden en uitbatingen, die in wat voorafgaat niet worden aangeduid.

Art. 43. Indien een beslissing niet is tusschengekomen vóór het verstrijken van den geldingheidsduur van het ontvangstbewijs voorzien in § 4 van artikel 21 van het koninklijk besluit dd. 31 Maart 1936, in de werkgever er toe gehouden dat document terug te sturen aan het departement, dat het zonder kosten voor verlengenis zal viseeren.

Het spreekt vanzelf dat de aflevering of de verlengenis van het ontvangstbewijs voor den werknemer als voorloopige toelating geldt om de betrekking uit te oefenen.

Art. 44. De aanvragen tot reguleering van den toestand der werknemers bedoeld in artikel 21, § 5, van het koninklijke

besluit dd. 31 Maart 1936 dienen, op straf van vervallenverklaring, ingediend vóór het verstrijken van een termijn van twee maanden, aanvang nemende der dertien dag volgend op zijn bekendmaking in het Staatsblad.

SECTIE IX. — Van de controle.

Art. 45. De inspecteurs en controleurs van den werkmensdienst zijn belast, samen met de ambtenaren bedoeld in artikel 19 van het koninklijk besluit dd. 31 Maart 1936, de inbreuken op dat besluit vast te stellen.

Brussel, den 1re April 1936.

A. DELATTRE.

INDICATIONS IMPORTANTES.

Le titulaire de ce permis doit le présenter à toute réquisition régulière.

Ce permis n'est valable que chez l'employeur, pour l'emploi (catégorie professionnelle), pour la durée et pour la localité qui y sont indiqués.

En cas de perte, de destruction ou de détérioration du permis, son remplacement doit être demandé par l'intermédiaire de l'Administration communale qui l'a délivré.

La délivrance du duplicata donne lieu à perception des mêmes droit et taxe que celle du permis original.

Toute infraction expose à des poursuites judiciaires et peut entraîner l'éloignement du Royaume.

ROYAUME DE BELGIQUE
KONINKRIJK BELGIE

MINISTERE DU TRAVAIL
ET DE LA PREVOYANCE SOCIALE
MINISTERIE
VAN ARBEID EN SOCIALE VOORZORG

PERMIS DE TRAVAIL
SANS LIMITATION DE DUREE

ARBEIDSVERGUNNING
ZONDER BEPERKING VAN DUUR

Avis important.

Sans préjudice des dispositions qui régissent les passeports, le présent permis n'est valable qu'accompagné d'une pièce d'identité munie d'une photographie estampillée.

Toute altération du permis entraîne des poursuites judiciaires.

Belangrijk bericht.

Er is minderd de bepalingen welke de reispassen beheert is deze arbeidsvergunning enkel geldig indien zij is van een identiteitsstuk voorzien van een gestempeld to.

De aflevering van de vergunning berokkent gerechtelijke

Permis rendu valable pour le même travail
Vergunning geldig gesteld om hetzelfde werk
à effectuer pour compte
te verrichten voor rekening

de
van
à
te

Bruxelles, le 19...
Brussel, den

Au nom du Ministre :
Namens den Minister :
LE DIRECTEUR,
DE DIRECTEUR,

BELANGRIJKE AANWIJZINGEN.

De titularis van deze vergunning dient haar op ieder regelmatig gedaan verzoek te vertoonen.

Deze vergunning geldt enkel bij den werkgever, voor de betrekking (beroepscategorie) den duur en de plaats erin aangeduid.

In geval van verlies, vernietiging of beschadiging van de vergunning dient de vervanging aangevraagd door bemiddeling van het Gemeentebestuur, door hetwelk zij werd afgeleverd.

De aflevering van het duplicaat geeft aanleiding tot de inning van dezelfde rechten en taxen als voor de origineele vergunning.

Elke inbreuk stelt bloot aan gerechtelijke vervolgingen en kan de uitzetting uit het Rijk tot gevolg hebben.

Permis rendu valable pour le même travail
Vergunning geldig gesteld om hetzelfde werk
à effectuer pour compte
te verrichten voor rekening

de
van
à
te

Bruxelles, le 19...
Brussel, den

Au nom du Ministre :
Namens den Minister :
LE DIRECTEUR,
DE DIRECTEUR,